

Alles samen wordt er in deze Tour amper 36 kilometer tegen de chrono gereden. Dat is geen toeval, want de organisatie probeert altijd de spankracht van haar wedstrijd te verhogen én de Franse kanshebbers zeker niet te benadelen.

Marc Mercy

Brussel Een tijdritje van 22,5 kilometer, daarvoor zou Raymond Impanis zijn fiets niet van de haak hebben gehaald. Hij won in de Ronde van Frankrijk van 1947 de langste tijdrit ooit: 139 kilometer. Onze landgenoot, die in 2011 overleed, had bijna 5 minuten voorsprong op de nummer twee, de latere winnaar Jean Robic.

Het aantal tijdritten en de lengte ervan fluctueerden nogal (zie infografiek), maar ook in de jaren tachtig waren er nog tijdritten van 60, 70 en zelfs 80 kilometer. Er werd op bekibbeld omdat de Tour - bijvoorbeeld in het tijdperk-Indurain - daardoor na de eerste lange chronorit meestal beslist was. Dat zou ook nu het geval zijn mocht een prima tijdrijder als Chris Froome een chronorit van 50 kilometer cadeau krijgen.

Best te begrijpen

'Laat ons zeggen dat het aantal tijdritkilometers Chris Froome dit jaar zeker niet bevoordeelt', zegt wielanalist José De Cauwer. 'In een lange tijdrit zouden verschillen van 4 à 5 minuten worden genoteerd, verschillen die tegenwoordig in de bergen nooit meer worden goedge maakt. Het is dus geen onlogische keuze van de organisatie. Ik kan daar best begrip voor opbrengen.'

Een organisatie die dat ook niet onder stoelen of banken steekt. 'We wegen het aantal tijdritkilometers zorgvuldig af. De verschillen zijn er veel doorslaggevend geworden dan bij aankomsten bergop', zei Tourbaas Christian Prudhomme vorig jaar. Eigenlijk is alleen de openheid daarover nieuw. De Tourbazen hebben altijd gejongleerd met nieuwigheden om de spankracht te verhogen, want niets is zo dodelijk als een Tour waar na enkele dagen al duidelijk is dat de favoriet het gemakkelijk zal halen.

Zo hanteerde de Tour in de jaren dertig en veertig een systeem van bonificaties boven op een col. Dat werd ingevoerd om de betere Italianen, goede klimmers à la Bartali, naar Frankrijk te lokken. Soms ging men zelfs iets te ver. Toen de Belgische ploeg in 1937 oppermachtig bleek, werden halfweg alle resterende ploegentijdritten geschrapt. Na nog wat andere pesterijen, ging het team van Karel Van Wijnendaele naar huis.

Later werden de wedstrijdsschema's minder opvallend gemanipuleerd. Toen Frankrijk na enkele jaren Eddy Merckx' dominantie beu was, werd het aantal aankomsten op een bergtop verhoogd omdat Bernard Thévenet een betere klimmer was. Zelfs Jacques Anquetil kreeg met het fenomeen te maken: in 1963 waren er beduidend minder tijdritkilometers. 'Monsieur Chrono' was nochtans een Fransman, maar zijn belager - publiekslieveling Raymond Poulidor - was dat ook.

Want ook dat is een constante: een portie Frans chauvinisme. 'Het is wel een beetje à la tête du client, ja', zegt De Cauwer voorzichtig. 'Als Romain Bardet een goed tijdrijder was, zou het Tourschema er allicht anders uitzien.'

Hij vindt het daarom geen goeie zaak dat organisatoren autonoom hun wedstrijdsschema kunnen vastleggen. 'Waarom stelt de UCI geen draaiboek op en legt daarin een minimum aantal tijdritkilometers vast, maar bijvoorbeeld ook een maximum aantal hoogtemeters om excessen zoals in de Giro of de Vuelta tegen te gaan, met elf aankomsten bergop of stukken van 23 procent?'

Volgens de Leuvense econoom Daam Van Reeth heeft het reduceren van de tijdritten ook te maken met de mindere belangstelling van het televisiepubliek. 'Het zou best eens kunnen dat de modale sportliefhebber minder aangetrokken wordt door tijdritten', zegt José De Cauwer. 'Voor het publiek ter plekke is een tijdrit nochtans een hoogdag: ze kunnen picknicken naast het parcours en zien voortdurend renners. En persoonlijk vind ik een tijdrit fantastisch. Voor de echte wielersliefhebber is een tijdrit echt de max.'

Marc Mercy

Copyright © 2017 Corelio. Alle rechten voorbehouden